

Zene Mektup

— *abdullah-kaçmaz* · 15 Nisan 2025

Zen'e Mektup Abdullah Kaçmaz'dan — içindeki hiç bitmeyen Zen'e...

Zen,

Sana bu mektubu yazıyorum çünkü kelimelerden başka hiçbir şey kalmadı bana.

Sesin yok, izlerin silik, gözlerin rüyalarımda bile ürkek...

Ama kalbimde hâlâ senin için atıyor bir yer.

Ve ben hâlâ, seni ilk kez gördüğüm o ânın yankısında yaşıyorum.

Sen kırılığandın Zen...

Bir sabahın en ince ışığı gibi,

Dokunmaya kıyamadığım bir suskunlukla duruyordun içimde.

Ben seni tanıyamadım belki,

Ama bildim.

Kendime bile söyleyemediğim şeyleri senin varlığında buldum.

Hatırlar mısın, Zen...

Bir şehri seninle birlikte sessizce terk etmiştik.

Ne vedalaştık, ne kaldık, ne de gidebildik.

Zamanın durduğu yerde,

Kırık bir saat gibi asılı kaldık birbirimize.

O günden sonra hiçbir saat tam olmadı bende.

Her "şimdi", sensizdi.

Ve şimdi — bu gecede,

Sana dönüp susuyorum,

Çünkü kelimeler yetersiz kaldığında, sen başlıyorsun içimde.

Zen,

Sen bir soru gibi düştün içime

Cevabını bilmediğim ama her gün düşündüğüm bir soru gibi.

Gülüşünle sarhoş oldum,

Suskunluğunla ayıldım.

Biliyor musun,

Sana hiçbir zaman "gel" diyemedim,

Ama hep gelmeni bekledim.
Birlikte susacağımız bir akşam vakti hayal ettim hep.
Kahvenin hâlâ sıcak olduđu bir masada,
Sadece gözlerine bakmak...
Başka hiçbir şeyi konuşmadan.

Zen,
Zaman geçti, sen kalbimde kaldın.
İnsan bazen birini sadece sevmez,
Onu yaşar.
Sen bendeki en derin yaşam oldun.

Sen şimdi neredesin bilmiyorum.
Ama ben hâlâ, senin gülüşünü cebimde taşıyorum.
Ve seni düşündüğüm her an,
Dünyanın bütün sessizlikleri bir anlam kazanıyor.

Zen...
Gelseydin,
Kırpıklarımde büyüyen geceyi
Bir damla ışıkla boğardık.
Ve sen gülünce
Bütün şiirler yeniden yazılırdı.
Ama şimdi,
Sadece senin adını fısıldayan rüzgârlarla konuşuyorum.

Ve bil ki
Her yazdığım şiir,
Senin sessizliğinden doğuyor.

Sevgimle,
Abdullah